

4. kapitola

Rané hvězdy

*Hvězdy jsou stejně rozmanité jako lidé – některé jsou jasné, některé tlumené, nedůtklivé i laskavé. Ale jsou od nás tak daleko, že jen stěží poznáme jejich povahu.
Z Letopisů raných let*

Na noční obloze zářily diamanty – hvězdy se předháněly, která bude zářit jasněji a osvětlovat kouzelné město rozkládající se ve vysokých skalách: obrovské paláce z bílého mramoru korunované elegantními úzkými věžemi, kopulemi a sochami mýtických tvorů. Kolem domů vedly stovky zdobených schodišť spojujících poschodí budov s malými otevřenými terasami. Jednotlivé části města byly mezi sebou spojeny pavučinou

dlouhých mostů s ozdobným zábradlím, které se táhly mezi skalami. A všude svítila světla, spousta jasných, bílých, tajemných a třpytivých světél.

Tim se zaposlouchal. Někde poblíž zurčel vodopád, a nejspíš nejen jeden, a hluboko pod ním se jako třpytivá stuha vinula řeka. Pluly po ní lodičky a malé čluny. A všude, kam jen oko dohlédlo, rostly vysoké stromy se stříbrnými listy a jasně zelenými plody, nejspíš granátovými jablky. Stromy noci. Tim nemohl uvěřit, kolik tu těch zvláštních stromů rostlo. Připomnělo mu to les na maškarním bále, kde uviděl tu zvláštní neznámou ve stříbrno-modro-zeleném rouchu. Možná pocházela z tohoto kouzelného města.

Najednou si Tim všiml, že sám stojí na velké otevřené terase ohrazené nízkou mramorovou balustrádou a hned za ním byl sráz a moře listí, které jako by bylo utkáno ze světla hvězd. Nad stromy kroužili černí a bílí ptáci a jejich tiché štěbetání připomínalo jemnou křišťálovou zvonkohru.

Tim přikročil až ke kraji a uviděl most klenoucí se k vedlejšímu svahu. Nekonečně dlouhý, úzký a osvětlený lucernami na nízké balustrádě. Most byl dlážděn hladkými skleněnými bloky, které byly na první pohled zcela průzračné a pevně do sebe zapadaly, takže vypadal jako celistvá skleněná stuha spojující dva kopce. Uprostřed kopce kráčet osamělý člověk, podle všeho muž.

Chlapec najednou ucítil, že i na něj se někdo dívá. Rozespalost a lehká roztržitost rázem zmizely a on se prudce otočil.

Ukázalo se, že není sám. Uprostřed terasy seděli muži a ženy v modro-bílých šatech v křeslech s vysokými opěradly. Křesla z ledu byla rozmístěna do půlkruhu a Tim, který stál uprostřed, se tak mimoděk ocítl v centru upřených pohledů.

Nikdo z nich nepromluvil a ani Tim se neodvážil narušit ticho. Přesto se snažil rozpomenout, jak se tady ocítl, ale nemohl.

Náhle však zjistil, že má na sobě bílou tuniku s dlouhými rukávy, bílé hedvábné kalhoty a pohodlné tmavě modré boty. S údivem si